

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/150/2020
Identifikačné číslo spisu: 5918200638
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5918200638.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P.. G. F., bývajúcej v C., Č. XX, zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, o zaplatenie 11.975,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 11 Cpr 7/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. februára 2020 sp. zn. 5 CoPr 7/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 18. februára 2020 sp. zn. 5 CoPr 7/2019 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 Cpr 7/2018-342 z 9. apríla 2019 I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 11.975,- eur spolu s úrokmi z omeškania 5 % ročne zo sumy 11.975,- eur od 30. júla 2016 až do zaplatenia a II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktoré jej je žalovaná povinná zaplatiť vo výške určenej samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. V odôvodnení rozsudku okresný súd konštatoval, že žalobkyňa sa domáha vyplatenia mimoriadneho výkonnostného bonusu voči žalovanej, ktorá je právnym nástupcom pôvodného zamestnávateľa žalobkyne Sberbank Slovensko, a.s. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 1 ods. 4, § 9 ods. 1 veta prvá, § 10 ods. 1, ods. 2 veta prvá, § 47 ods. 1 písm. b/, § 118 ods. 1, ods. 2 veta prvá a § 119 ods. 3 Zákonníka práce, ako aj poukazom na ustanovenia § 191 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Obchodného zákonníka a § 559 ods.1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mal za preukázané, že právny predchodca žalovaného Sberbank Slovensko a.s. listom z 14. decembra 2015 označeným ako „Mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov SBSK“, prisľúbil žalobkyni mimoriadny bonus, ktorý je spojený s kľúčovými indikátormi výkonnosti vzťahujúcimi sa na transakciu predaja, ktorá práve prebieha. Vychádzal z toho, že listom z 28. júla 2016 spoločnosť Sberbank Slovensko a.s. informovala žalobkyňu, že vzhľadom na zavŕšenie predaja Sberbank Slovensko a.s. Management Board skupiny Sberbank 28. júla 2016 rozhodol o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov pri zohľadnení stanovených kľúčových indikátorov, na základe čoho bol

priznaný žalobkyni mimoriadny bonus 19.958,- eur, z toho 60 % bonusu vo výške 11.975,- eur bude vyplatený po završení predajnej transakcie a 40 % bonusu vo výške 7.983,- eur za rok 2015 bude odložený o 3 roky s termínom výplaty v roku 2019. Spomínané rozhodnutie o výplate mimoriadneho bonusu pre žalobkyňu prijalo rozhodnutie predstavenstva 28. júla 2016 pod. č. 110/2016. Súd prvej inštancie skonštatoval, že rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu zamestnancovi sa nenárokovateľná zložka mzdy (odmena, prémie, bonus) zmenila na nárokovateľnú, nakoľko v prípade ak zamestnávateľ o priznaní odmeny rozhodne, je povinný priznanú odmenu vyplatiť. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno na preukázanie existencie nároku na vyplatenie výkonnostného bonusu, nakoľko došlo k splneniu všetkých kritérií vyplývajúcej jednak z internej smernice Sberbank Slovensko a.s. („Politika odmeňovania Sberbank Slovensko a.s.“) ako aj zo samotného rozhodnutia predstavenstva o priznaní výkonnostného bonusu. Námietky žalovanej o nedostatku formálneho spôsobu prijatia rozhodnutia o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu okresný súd neuznal a v plnom rozsahu poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Ružomberok v obdobnej veci sp. zn. 3 Cpr 7/2018. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. februára 2020 sp. zn. 5 CoPr 7/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal voči žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Bol názoru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie sporu a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalej doplnil, že rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní odmien má tzv. konštitutívny účinok, t. j. takýmto rozhodnutím sa nenárokovateľná zložka mzdy (odmeny) mení na nárokovateľnú. S odkazom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. júla 2017 sp. zn. 19 CoPr 8/2015 podčiarkol, že nenároková zložka mzdy je charakteristická tým, že bez rozhodnutia zamestnávateľa má táto zložka povahu len fakultatívneho nároku, ktorú stráca v okamžiku, keď zamestnávateľ rozhodne o priznaní tohto nároku zamestnancovi; v takom prípade sa táto nenároková (fakultatívna) zložka mzdy v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní stáva nárokovou (obligatórnou) zložkou mzdy. Zrekapituloval hlavné námietky žalovanej a skonštatoval, že v zmysle § 10 ods. 1 Zákonníka práce právne úkony štatutárnych orgánov zaväzujú zamestnávateľa, ktorý na základe týchto úkonov nadobúda práva a povinnosti a ďalej s poukazom na § 191 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka rozviedol, že pokiaľ obchodná spoločnosť si interne upravila požiadavku schválenia rozhodnutia predstavenstva o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu dozornou radou, uvedené nie je účinné vo vzťahu k zamestnancom a v takom prípade právny úkon zaväzuje zamestnávateľa, čo znamená, že aj žalovanej vznikla povinnosť vyplatiť bonus žalobkyni. Ak štatutárny orgán prekročil právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch svoje oprávnenie, úkony zamestnávateľa ho nezaväzujú za podmienky, že zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán svoje oprávnenie prekročil (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce); na tomto mieste odvolací súd poznamenal, že uvedená výnimka v konaní preukázaná nebola s tým, že nakoľko žalobkyňa nebola členkou predstavenstva, resp. dozornej rady Sberbank Slovensko, a.s., nebolo jej povinnosťou poznať predpisy upravujúce riadenie spoločnosti, vzťahy medzi orgánmi spoločnosti, stanovené obmedzenia a dodržiavať ich. Záverom odvolací súd uviedol, že skúmaním a zasahovaním do vnútorných pomerov akciovej spoločnosti by v prebiehajúcom konaní prekročil svoju právomoc, nakoľko do vnútorných pomerov môže zasahovať len v zákonom stanovených prípadoch a za splnenia zákonom stanovených podmienok; in concreto domáhať sa na súde určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti (§ 131 Obchodného zákonníka), o čo sa identicky jedná aj v prípade rozhodnutia predstavenstva o priznaní bonusu pre žalobkyňu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces) a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a záviselo od posúdenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Dovolateľka vo vzťahu k porušeniu jej procesného práva odvolacím súdom v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. zásadne namietala nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorý (1) nezaslal žalovanej vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu, (2) pri svojom rozhodnutí arbitrárne neprihliadol na dôkazy produkované žalobkyňou, z ktorých vyplýva, že štatutárny orgán prekročil svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce) a (3) neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti odvolacej námietky o rozpore priznaného nároku so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov. K nesprávne procesnému postupu krajského súdu ad (1) dovolateľka osobitne zdôraznila, že sa o nedoručení dvanásťstranového vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu dozvedela až z odôvodnenia napadnutého rozsudku a zhrnula, že nedoručenie vyjadrenia vyvoláva stav nerovnosti a je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Vo vzťahu k právne posúdeniu sporu dovolateľka nesúhlasila s takou argumentáciou súdov nižších inštancií, ktoré nepovažovali za opodstatnené vysporiadať sa s jej námietkou, že zamestnanec musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu, pokiaľ predstavenstvo žalovaného priznalo žalobkyňi nárok, ktorý nie je predpokladaný právnym predpisom. Skutočnosť, že priznaný nárok je v rozpore s kogentnou verejnoprávnu úpravou (ktorú súdy navyše v odôvodnení ignorovali) odvolací súd z pohľadu posúdenia rozporu s ustanovením § 10 ods. 2 Zákonníka práce vôbec nezohľadnil a dostatočne neprihliadol ani na obmedzenie zmluvnej voľnosti pri pracovnoprávných predpisoch, kde je podstatným spôsobom limitovaná zmluvná sloboda strán a ústavný princíp podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorého sa zmluvná sloboda (v konkrétnom prípade pri možnosti odmeňovania zamestnancov banky) uplatní len tam, kde to pracovnoprávne predpisy umožňujú. V konkrétnom prípade je odmeňovanie vedúcich zamestnancov banky striktné regulované zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov s tým, že v ňom stanovené obmedzenia sú lex specialis k úprave Zákonníka práce. Dovolateľka napokon sformulovala štyri právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu zatiaľ ešte neboli vyriešené: „Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon jeho štatutárneho orgánu, uskutočnený v priamom rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnanec oboznámený? Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon uskutočnený štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca? Možno jednostranným právnym úkonom uskutočneným štatutárnym orgánom zamestnávateľa, zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, aby zamestnancovi banky vznikol nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch zamestnávateľa? Ak na základe rozhodnutia zamestnávateľa vznikne zamestnancovi nárok na výplatu nenárokovateľnej zložky mzdy, je tento nárok splatný po splnení podmienky stanovenej v rozhodnutí o jeho priznaní alebo až spolu so základnou zložkou mzdy v dohodnutom výplatnom termíne?“ Mala za to, že odvolací súd uvedené otázky posúdil nesprávne. Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

9. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. okrem nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia v časti jej odvolacej námietky o rozpore priznaného nároku so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov produkovaných žalobkyňou, namietala nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorý nezaslal žalovanej vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu (o ktorého existencii sa žalovaná dozvedela až z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

10. Podľa § 374 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie doručí odvolateľovi vyjadrenie k odvolaniu a umožní mu vyjadriť sa k nemu najneskôr v lehote desať dní od doručenia.

11. Úvodom je nutné poznamenať, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj zásada kontradiktórnosti konania, ktorá znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť oboznámiť sa so stanoviskami a s dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie a vyjadriť sa k nim, resp. popierať ich (protirečiť im - contra dicere). Vzhľadom na to, že zmyslom čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je predovšetkým ochrana záujmov účastníkov konania a záujmu na riadnom výkone spravodlivosti, je dôležitá najmä dôvera subjektov vo fungovanie súdneho systému, pričom táto dôvera sa zakladá okrem iného na istote dotknutého subjektu, že mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým písomnostiam v spise (por. Brandstetter proti Rakúsku, Mantovanelli proti Francúzsku, II. ÚS 57/2018).

11.1. Povinnosťou súdu v kontradiktórnom spore je zabezpečiť formálne podmienky plnohodnotného výkonu základného práva na súdnu ochranu v súlade s predpismi upravujúcimi konanie pred súdom. Civilný sporový poriadok vychádza z koncepcie, podľa ktorej má odvolateľ v odvolacom konaní vždy k dispozícii odvolanie a odvolaciu repliku a jeho protistrana vyjadrenie k odvolaniu a odvolaciu dupliku. Z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že je to strana sporu, ktorá musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jej odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jej strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 311/2018).

12. Z obsahu spisu mal dovolací súd za preukázané, že žalobkyňa reagovala na odvolanie žalovanej podaním zo 17. decembra 2019 (č. I. 377 a nasl. súdneho spisu). V rozpore s ustanovením § 374 ods. 1 C.s.p. ale predmetné vyjadrenie žalobkyne (k odvolaniu žalovanej) nebolo doručené odvolateľke t. j. žalovanej, čím došlo k zamedzeniu toho, aby k nemu zaujala stanovisko. V súdnom spise sa totiž nenachádza údaj alebo potvrdenie o doručení (doručenka) o zaslaní vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu právnenému zástupcovi žalovanej, resp. priamo žalovanej. V danom prípade tak dovolateľke bolo zabránené dozvedieť sa a oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia k jej odvolaniu.

13. V súvislosti s týmto zistením dovolací súd uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (§ 43 - § 47), v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Obdobné princípy ako v rozsudku vo veci Trančíková proti Slovenskej republike aplikoval Európsky súd pre ľudské práva aj v ďalších rozhodnutiach, napr. Werz proti Švajčiarsku, rozsudok, 17. 12. 2009, č. 22015/05, § 53 - § 55; S. H.

proti Fínsku, rozsudok, 29. 7. 2008, č. 28301/03, § 34 - § 36, Antunes a Pires proti Portugalsku, rozsudok, 21. 6. 2007, č. 7623/04, § 33 - § 36; ešte viac formalistický prístup napr. Ferreira Alves proti Portugalsku (č. 4), rozsudok, 14. 4. 2009, č. 41870/05, § 28 - § 30; Ferreira Alves proti Portugalsku (č. 5), rozsudok, 14. 4. 2009, č. 30381/06, § 32 - § 34, Hudáková a ďalší proti Slovensku, rozsudok, 27. 4. 2010, č. 23083/05, § 28 a § 29 (pozri aj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012).

13.1. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (m. m. I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07, IV. ÚS 283/2011-104).

13.2. Zákonné ustanovenia o povinnosti súdu doručiť vyjadrenie protistrane treba vnímať ako minimálne štandardy kladené na súd pri doručovaní podaní strán pri napĺňaní princípu kontradiktórnosti (I. ÚS 155/2020).

14. Pokiaľ ide o konkrétne vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovanej (č. I. 377), ktoré je na dvanástich stranách, treba zdôrazniť, že sa rozhodne nejedná o také vyjadrenie, ktoré by bolo bezobsažné, alebo v ktorom by sa len opakovali už predtým uvádzané argumenty; vyjadrenie žalobkyne ako protistrany obsahuje také skutkové a právne argumenty, ktoré v zásade boli spôsobilé ovplyvniť výsledok sporu v rámci odvolacieho prieskumu (odvolací súd odvolanie preskúmal meritórne, a preto predmetné vyjadrenie žalobkyne mohlo potenciálne ovplyvniť prijaté rozhodnutie). Možno tak uzavrieť, že nejde o prípad, keď vzhľadom na obsah nedoručeného vyjadrenia nemohla mať prípadná replika dovolateľky (ako odvolateľky) vplyv na výsledok konania (pozri aj § 60 Čičmanec proti Slovenskej republike).

15. Keďže v danej veci vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu nebolo doručené žalovanej, nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva dovolateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní dostatočne zohľadnil aj aktuálne Ústavným súdom Slovenskej republiky preferovaný, materiálny výklad zásady kontradiktórnosti, t. j. aby vyjadrenie protistrany obsahovalo také skutkové alebo právne argumenty, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok sporu (II. ÚS 491/2018, IV. ÚS 660/2020, I. ÚS 155/2020).

16. Postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodrжал zákonný postup v zmysle § 374 ods. 1 C.s.p. došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nemožnosť vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvorila stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolací súd znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalovaná opodstatnene namietala dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

17. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C.s.p.) a ďalej sa nezaoberal ostatnými dovolacími námietkami vo vzťahu k § 420 písm. f/ C.s.p., ani namietaným nesprávnym právnym posúdením vecí (§ 432, § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017).

18. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.